

Krisztinavárosi Harangszó

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA LAPJA

94.SZÁM — 2020.DECEMBER

A legszebb karácsonyom?! Képes vagyok-e én is Isten békéjét megtapasztalni?

Miközben készülünk a karácsony ünnepére, bizonyára eszünkbe jutnak előző évek karácsonyi ünnepei is. Azok alapján az a szomorú megállapítás születik meg néha, hogy nem minden évben a meghittség tette emlékezetessé az ünnepet. Amikor azonban mégis sikerül a meghittség melegében átélnünk az ünnep szépségét, felemás érzések és gondolatok tölthetik el a szívünket: a legszebb és legszentebb ünnepünk annak a Gyermekeknek a születéséről szól, aki sokkal emberibb körülményt érdemelt volna, mégis hányattatott sors jutott osztályrészül.

Anyai ösztönre hallgatva, Mária szemrehányásokat is tehetett volna Józsefnek, hogy milyen biztonságra számíthatnak a továbbiakban, ha még azt sem tudja elérni, hogy a Gyermekek „emberi körülmények” között születhessen meg. De akár maga József is érezhetett volna lelkiismeretfurdalást. Hiszen az a felismerés, hogy az emberek ilyen közömbösek tudnak lenni, az alkalmatlanság homálya boríthatta volna el az ő szívét is. Még ha nem is kapott szemrehányást vagy célzást Mária részéről, józan gondolkodása és megfontoltsága őt is komoly dilemma elé állíthatta. Egy olyan helyzetben találta magát, amely fölött, úgy tűnhet, mintha elvesztette volna a kontrollt: a születendő Gyermekekkel együtt nem kívánatos személyekként vannak elutasítva, illetve a családjáról való gondoskodása mások jó indulatán múlik.

Ezek akkor okozhattak volna komoly ingadozást Máriában és Józsefben, ha a saját helyzetüket a mi „szemüvegünkön” keresztül néznénk. De úgy tűnik, hogy másként is lehet látni az élet különböző furcsaságait, illetve nehézségeit. Ami a mi szemünkben akadály vagy próbatétel, úgy tűnik, hogy az az Isten kezében eszköz tud lenni!

Hogy mitől lesz szép a karácsony ünnepe?!

Érdemes nekünk is úgy készülnünk Jézus születésének megünneplésére, ahogy azt Mária és József tette. A karácsony nem „egy ünnep a sok közül”, hanem annak a sok pillanatnak az ünnepe, amikor – ha mi is nyitottak vagyunk feléje – Isten akár egy gyermeken keresztül tud megszólítani bennünket, jelen akar lenni az életünkben, az emberi szívünkben. Ahogy hatalmában állt egyszer egészen közel kerülnie az emberhez, hisszük, hogy hozzánk is egészen közel akar kerülni: kételyeink és szorongásaink helyett az ő békéjével akar minket eltölteni.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok békés, áldott karácsonyt!

Tampu-Ababei József plébános

Mint azt tapasztaltuk, az idei évet sok minden tette rendhagyóvá. Ezt a sort egészíti ki a plébániaközösségünk életét bemutató, negyedévente megjelenő jelen kiadványunk címváltozása is, később pedig – annak elkészülte után –, a plébániánk logójával való megjelenése is, és ugyanígy majd a honlapunk megújulása is. Fogadják továbbra is szeretettel ezen felületeken megosztott írásainkat és híreinket.

József atya

Otthonról az atyai házba Mihály atya emlékezete

2020. szeptember 29. Szent Mihály napja. Sokadmagammal állok a borongós őszi égbolt alatt a Farkasréti temető ravatalozója előtti téren. Körülöttem közlőről-távrolról ismerős arcok és ugyancsak megannyi jól ismert vonás a bevonuló papság soraiban: Krisztinaváros elmúlt 18 évének káplánjai, az itt gyakorlatukat végző egykori papnövendékek és diakónusok, regnumi és egyházmegyés paptestvérek tűnnek fel a hosszú menetben. Bíboros úr személyes hangvétellő beszédén átérződik, hogy kapcsolatuk mélyebb volt a püspök és papja testvéri együvé tartozásánál – nem titok, hogy számos alkalommal meglátogatta nagy útra készülő papját és munkatársát a kórházban, az utolsó időben a szeretetotthonban.

...Nekem is eszembe jut az utolsó találkozás a Farkas Edith otthon első emeleti kis szobájában, ahonnan rálátni a templom tornyára, jól hallani a harangszót, a nagy óra ütéseit. Nem véletlen, hogy ezt a szobát választotta utolsó napjaira: szeretett volna a lehető legközelebb lenni szíve közepében hordozott templomához, amelyhez valóban egy egész élet kapcsolta. Mind a ketten tudtuk, hogy ez lehet utolsó találkozásunk itt az anyagvilágban, de nem ejtettünk szót erről. Inkább azt hallgattam, hogy Ő milyen elérzékenyülve beszél az elmúlt hetekben az egészségügyi hányattatások idején orvosoktól, nővérektől, mentősöktől kapott jószándékú segítségekről, néha ügyetlen, de őszinte igyekezetről, mely során nemcsak a beteg emberrel, hanem a beteg pappal is jót akartak tenni – mindezek nagyon megindították a szívét....

A temetésen bíboros úr után a közeli barát és egyik legszorosabb munkatárs, Fórián-Szabó Péter, egyházközségünk volt elnöke mond nagyon személyes búcsúzó szavakat. És elindulunk a sír felé, amit a nagy létszám és a szűk hely miatt csak nagy-nagy körben tudunk átfogni. Elimádkozzuk a temetési szertartás utolsó imáit és énekeit, felhangzik a regnumi himnusz, a virágok rákerülnek a sírra. Igen, most simul el az a több, mint hét hónapig tartó nyugtalanság, ami a lélek időtlenségbe való átlépése és a test végső nyughelyre kerülése között mindnyájunkat – ha kimondatlanul is – de zavart: mikor vehetünk méltó búcsút az örökkévalóságba szólított plébánosunktól, Mihály atyától, Mityútól. Mert éreztük, valami nincs elrendezve. Megnyugvással értesültünk annak idején arról, hogy a járványhelyzet miatt nem egy nagyon szűk körű búcsúztatásra kerül sor, hanem alkalmas időben lesz lehetőség az elkísérésre. Időközben újra fenyeget a járvány, de látható: ez most szinte senkit nem tart távol a részvételtől...

Az esti gyászmisén felidéződik bennem az „első” gyászmise: március 21-én reggel 8 órára meghirdetett időpontban volt a tavaszi templom bezárás előtti utolsó krisztinavárosi szentmise. Készülünk a részvételre, ki tudja, mikor jöhetünk legközelebb? Közvetlenül előtte kapok egy telefont: Mityú egy órával ezelőtt visszaadta lelkét annak, akit 47 éves papsága alatt hűségesen szolgált. Megrendítő a szentmise, mintha az elhunyt – aki testében ténylegesen itt van még tőlünk néhány méterre – egész valójában velünk lenne.

De most is, a temetése napján mondott szentmiseáldozat során is érezzük jelenlétét – annál az oltárnál, ahol megszámlálhatatlanul sokszor mutatta be a legszentebb áldozatot, ahol korábban a ministránsként végzett oltárszolgálati során megérlelődött benne a hivatás. Mohos Gábor püspök atya mint családi jóbarát és közeli paptestvér búcsúzik tőle, felrajzolja papi karakterét. A szentmise végén megindító búcsúszavakra kerül sor: Rugovits Mária tanárnő, utolsó élő gimnáziumi tanára beszél róla és beszél hozzá. Szíven ütő, megrendítő gondolatokat hallunk – talán furcsa egy gyászmisén, de ebben a szituációban nincs jobb módja kifejezni érzéseinket: önkéntelenül összeütődnek a tenyerek, hangos taps rengeti meg a templom falait.

Mityú élete valóban összefonódott a Krisztinavárossal, a Havas Boldogasszony-plébániatemplommal – ahonnan kisgyermekként elindult, amelynek mondhatni szűk környezetében végezte iskoláit, ahol hosszú éveken át ministrált, majd a ministránsok vezetője lett és amely hely bizonyosan ihletője lett hivatásának. Innen lett seminarista, máshol szolgálva is mindig szívesen eljött találkozókra, eseményekre, majd 2002-ben végleg visszatért és plébánosa lett annak a közösségnek, amelyhez száz és száz személyes kapoccsal is kötődött.

Ez a kapcsolódás bizonyosan nem szűnt meg – immár fentről imádkozik értünk, mindnyájunkért: József atyáért, aki lelkipásztori munkáját utódként folytatja és minden egyes krisztinavárosiért, akikért mindig felelősséget érzett és akikért sokszor egészségi határait is túllépve, nagy kötelességtudással, a plébániai élet minden egyes területét működtetve végezte szolgálatát. Valódi otthona volt ez a hely és ez a közösség; de igazi otthona az az atyai ház, amelynek immár részese és melynek szépségét töretlenül hirdette, az oda való eljutás útját mindannyiunk számára egyengette.

Fodor Artur

Krisztinás nap – másképp

Az őszi járványhelyzet sok mindent megváltoztatott. Tervezett programjainkat újra kellett gondolnunk, vagy éppen le kellett mondani róluk. A Krisztinás napról nem mondtunk le, az eredetileg elgondolttól eltérően valósítottuk, valósítjuk meg.

Régen is volt plébániánknak közösségi napja még Krisztina néven és más, egész vagy több napos lelki, kulturális programok. Néhány esemény felvillantására kértem meg Fórián-Szabó Pétert, aki mintegy másfél évtizedig volt a képviselőtestület tagja, illetve elnöke. Emlékeiben s a számítógépében kutatva felidézte – a teljesség igénye nélkül – a 2005-ös krisztinavárosi missziós napjok eseményeit: május 21–29. között Bőjte Csaba, Czigány György, Balczó András voltak meghívott vendégek, s kiállításokkal, utcára települve szólítottuk meg a járókelőket. 2006-ban 1956. ötvenedik évfordulója előtt volt tisztelgés. Családi nap tette emlékezetessé 2007-et Pélföldszentkereszten, az időben ugorva: 2011 a család éve volt, 2012-ben Pusztamaróton vehettünk részt az egyhetes nyári táborban, két éve ismételtünk Mogyoróskán. Sok- sok közösségi esemény tette emlékezetessé az elmúlt időket.

Kicsit jómagam is visszatekintettem egy pár évre: két Krisztinás nap szervezésében vettem részt (például Jelenits és Blanckenstein Miklós atyákat, Andrásfalvy Bertalant hívtuk meg), s a zsinatolásra emlékszem vissza. Mi, az akkori Közösség munkacsoport célunkként fogalmaztuk meg a közösségek közösségeként szolgáló plébánia megteremtését, a kisközösségek számának gyarapodását, az örömteli, befogadó közeg éltetését. Ennek eléréséhez annak idején utakat is javasoltunk. Fontosnak tartottuk a hatékony tájékoztatást, a személyes megszólítást, a közös lelki és világi programokat. Hadd emlékeztessenek arra is, hogy az akkori kérdőívet kitöltők majd fele nem kötődött a plébániához. Ugyanakkor mintegy 100 fő szeretett volna valamilyen közösséghez tartozni. Az ember elemi igénye, hogy ne magányosan élje életét. Istennel való igaz kapcsolatát is csak másokon keresztül élheti meg. Bár többen már hallották tőlem, de hadd idézzem a szívemhez közel álló Varga Gyöngyi sorokat: *„Külön-külön csak szavak vagyunk/ együtt azonban költemény.../Ez a Közösség/ egy „közös ég”/ Isten szeretetének oltalma alatt.”*

A szeptemberi Krisztinás napunk tehát a járványhelyzet miatt elmaradt. A Közösségépítő csoport József atyával együtt gondolkodott, mit is lehetne tenni. A válasz adódott: a technikai lehetőségeket ki kell használni. Jómagam is zoomolok, skype-olok, hangoutsozok a családos közösséggel, tanulok unokáimmal, mesélek nekik az „éteren” keresztül. Ki gondolta volna ezt egy évvel ezelőtt? Biztatnám a kedves korombeli híveket, akik ódzkodnak a számítógéptől: semmi sem lehetetlen. Tudunk fejlődni, sőt kötelességünk, Pál apostol így fogalmaz a Kolosszeieknek írt levelében (1,10): „minden jótettben gyümölcsöt hoztok, és Isten ismeretében gyarapodtok.” Tehát növekedési kötelességünk van, ezt soha ne feledjük! A növekedés persze változással jár, ez sokszor kimozdít komfortzónánkból, s ezért legtöbbször félünk tőle. De fel kell tudnunk vállalni, hiszen Isten – s teremtett világa – ismeretében gyarapodnunk kell. S hogy tehetnénk ezt csak magunkba zárva? Nyitnunk kell a technikai lehetőségek felé is.

Így tettünk az idei Krisztinás nappal. Mivel egy napra nem szervezhettük a programokat, átemelvén a netes térbe, részleteiben próbálkoztunk, próbálkozunk a megvalósítással. A plébánia honlapján és Facebook-oldalán lehetett nyomon követni az eseményeket. November végén kezdtünk: József atya beköszöntője után a Fórián-Szabó házaspár, Gabi és Péter

emlékezett vissza Mihály atyára. Jól szerkesztett gondolataik sora melegszívű visszapillantás volt, melyet néhány, atyáról készült fotó tett kedvesebbé. József atyától *Hitben élni és megmaradni* címmel hallhattunk előadást. Mondandóját három pillérre építette fel: hitének gyökerei, hitünk növekedése és gyümölcsei. Az első gondolatsorban megismerhettük azt a szerető családi kört, s a hitet természetesnek tartó környezetet, amelyből származik az atya. A hit növelhet bennünket, kiknek köszönhetjük, s kiknek adhatjuk tovább? – fogalmazott többek között a második részben. Az utolsó pillért a moldvai magyarság helyzetéből bontotta ki, hangsúlyozva a helytállás fontosságát. Azon a vidéken már igen kevesen beszélnek magyarul, de mégis őriznek egy komoly értékrendet. Az atya arra biztatott: ne a hiányzó dolgok fölött keseregjünk, hanem becsüljük meg értékeinket, még ha kevesek is!

A vírusjárvány „túlélési technikáiról” folytatott kerekasztal-beszélgetést Réder Kristóf és felesége, Gresz Márta indította el ügyes kérdésekkel, – s a zoomos technika lehetőségét kihasználva – kiscsoportokban beszélgethettünk a járvány okozta gondokról. Számomra nagyon tanulságos volt, hogy sok előnye is megfogalmazódott a kényszerű rabságnak. A következő szombaton Horváth Adrián beszélt, előadásának címe: A Lánchíd múltja, jelene, jövője volt. Az érdekes mondandót szakmai rajzok képeivel támasztotta alá. Jómagam gyakran megyek gyalog keresztül a hídon, szemmel látható a romlása az évek során. Adrián bőségesen kitért a nem látható hibákra is. December 12-én, a 9 órás szentmise után kis kézműves csomagot osztottunk ki a gyerekeknek. Az egyszerű karácsonyfadíszeket elkészítők műveiket 20-án az oltár lépcsőjére helyezhették, s apró jutalmat kaptak. Szerdán, 16-án József atya által vezetett nagyon szép szentségimádásban vehettünk részt. Ugyanezen hét szombat délelőttjén a Dankó család tornáztatott meg bennünket. Edina tündérien, mesébe ágyazottan mozgatta meg a számos nézőt. Gyermekai példamutóan, kitartóan követték a tornagyakorlatokkal a mese fonalát. Ennyi az eddigi Krisztinás napi eseménysor. S hogy mi történik folytatásként januárban? Várhatóan – bár a „műsorváltoztatás jogát fenntartjuk”, s nem bekövetkezési sorrendben írom – lesz vírusról szóló előadás, kerekasztal-beszélgetés (az NCD-ről, plébániánk jövőjéről), bábszínház, táncművészet, kórushangverseny online. Január 31-én, a 9 órás szentmisén záránk le a Krisztinás nap eseménysorozatát. Munkánknak ezzel még nincs vége, mivel a plébánia a Krisztinás napra önkormányzati pályázati pénzt nyert el, amellyel kapcsolatosan szigorú elszámolási kötelezettségünk van, így minden eseményt és annak pénzügyi vonzatát dokumentálnunk kell.

Próbáljunk a mostani körülmények között ne csak élhető, de éltető közeget is teremteni! „Találkozás – kapcsolat – közösség”, lopom el a mozgalom kulcsszavait. Találkozunk a Krisztinás nap közvetített eseményein, jó arra gondolni, hányan nézik még rajtam kívül az eseményt. Őrizzük meg plébániai kapcsolatainkat, akár megbeszélve a közvetített műsort, de ne feledjük: nem a kapcsolati hálónk nagysága, hanem színvonala a lényeg! Hogy igazi közösséggé válhassunk, azon dolgoznunk kell, egy dolog biztosságot adhat: mindezt „Isten szeretetének oltalma alatt” tehetjük. Kapcsolódjanak, kapcsolódjatok be a Krisztinás nap további, januári programjaiba, hogy ne csak szavak, de legalább „virtuális költemény” lehessünk!

Áldott ünnepeket kíván a Közösségépítő csoport

nevében:

Csermák Judit

„Vírústúlélési technikák”

December 5-és került sor arra a kerekasztalra, amelynek témáját már a nyári közös gondolkodáskor is aktuálisnak éreztük, mostanra azonban szinte nehéz is másról beszélni. A kerekasztal egy szögletes képernyőn valósult meg, a résztvevői mi voltunk, akik tizenhárman, Réder Kristóf – Kiko – koordinálásával oszthattuk meg egymással tapasztalatainkat, gondolatainkat, érzéseinket.

A beszélgetést különösen izgalmassá tette, hogy mindenféle korosztály képviseltette magát, kisgyermekes családtól egészen a nagyszülőig. Hamar kiderült, hogy az életállapotbeli különbségek a pandémiás helyzet megélésében is egészen más nehézségeket hoztak és túlélési technikákat igényeltek.

A nagyszülők, akik a különösen veszélyeztetett korosztályhoz tartoznak, aktív, pörgős, mindig rendelkezésre álló nagymamából, nagypapából hirtelen védett személyek lettek. Nagyon szomorú volt számukra megélni, hogy ez azt jelenti, unokáikat csak a képernyőn láthatják. Tavasszal és most ősszel is ezt az izolációt érezték a legnehezebbnek, akkor is, ha mindkét fél kreatív utakat talált a szeretet és a gondoskodás célba juttatásához. Ugyanakkor jó felfedezni, milyen lehetőségeket nyit a párkapcsolatokban a hirtelen megnövekedett kettesben töltött idő, ha sikerül értékes otthoni közös programokkal, beszélgetéssel, imával tölteni.

A gyerekes családok életébe a tavasz – a teljes iskola és óvoda zárlattal, „hómofisszal” gyakran szinte megoldhatatlan szervezési, összehangolási feladatokat hozott. Mindig egy térben, egyszerre megvalósítva az otthon, az óvoda, az iskola és a munkahely felől érkező elvárásokat, ehhez igazi zsonglőrnek kellett lenni. Ezt feszültségek és csattanások nélkül nem nagyon lehetett megúszni. Ahol nagyobbak a gyerekek, ott a tavaszi időszak meglepő fordulatot hozott, a folyton elcsatangoló kamaszok ugyanis hirtelen otthonülőkké váltak, és újra lehetett közös családi programokat szervezni, pl. társasjátékozni. Különösen szép élmény volt a húsvétot a család személyes légkörében ünnepelni. Az ősz ezeket csak részben hozta vissza, hiszen a biztonsági intézkedések más jellegűek, mint tavasszal voltak.

A tavasszal megtapasztalt lelassult, elcsöndesedett világban könnyebb volt hinni a védekezés eredményességében, és abban, biztonságban vagyunk. Most ősszel sokkal közelebb került hozzánk a veszély, különösen azokhoz, akik „a frontvonalon” dolgoznak, egészségügyben, oktatásban vagy bárhol emberek között. Az ő szorongásuk a koronavírus kiszámíthatatlan következményeitől érthető, fontos, hogy megbecsüljük és imáinkkal támogassuk őket. Mellettük ugyanakkor gondolnunk kell azokra is, akik a vírus következtében munkájukat veszítették el, egzisztenciájuk került veszélybe – közvetlen környezetünkben, plébániánkon is lehetnek ilyen testvéreink. Ha tudunk, segítenünk kell nekik!

Életkortól és életállapottól függetlenül egyetértettünk abban, hogy ez az időszak – ha nyitottak vagyunk rá – számos kegyelmet is tartogat a számunkra. Legfontosabbként azt emelném ki, hogy sokkal tudatosabban kezdtük értékelni emberi kapcsolatainkat. Egyre többet kezd jelenteni számunkra egy szó, egy találkozás, egy beszélgetés vagy akár egy tekintetváltás. A hiány megtanítja nekünk, mennyire értékesek családtagjaink, kollégáink, vagy éppen az az ismerős, akivel az utcán összefutunk. És mekkora a felelősségünk, hogy kapcsolatot teremtsünk azokkal, akik másra nem nagyon számíthatnak. Nem az a lényeg, milyen hosszan vagy milyen csatornán szólítjuk őket, hanem az, hogy megélhessék odafigyelésünket, szeretetünket, azt, hogy fontosak a számunkra.

Arató Domonkos

A Lánchíd ismeretlen oldala

Izgalmas előadást hallhatott a plébánia közössége Budapest első állandó hídjáról. December 12-én különleges utazásra invitálta az érdeklődőket Horváth Adrián, aki *A Lánchíd múltja, jelene és jövője* című előadással készült. A Széchenyi-díjas építőmérnök elsőként az ikonikus építmény múltját, történetét mutatta be.

Az elmúlt években a közbeszédben sokszor előkerült a Lánchíd állapota és a tervezett felújítása. Adrián erről a kérdésről is megosztotta gondolatait. Érdekes volt hallani a szakember véleményét a témában, mert a médiában a politikusok szempontjai mellett a szakmai érvek ritkábban hangoztak el.

Adrián prezentációjában nagyon izgalmas fotókat is láthattunk a híd olyan részeiről, amelyeket járókelő nem láthat. A rozsdás elemeket látva még a laikusok számára is egyértelmű: a híd egyes elemei felett eljárt az idő és cserére vagy felújításra lenne szükség.

Az előadás végén a Lánchíd jövőjéről esett szó, Adrián elmondta, a híd állapota nem annyira kritikus (köszönhetően pár gyors beavatkozásnak), hogy teljesen le kellene zárni a forgalom elől, de a felújítás nem húzható tovább. Hozzátette: a tervezett felújítás a következő húsz-harminc évre „megoldaná a híd helyzetét”.

Emellett bemutatta a „Harmadik Lánchíd” koncepcióját is, amely egy teljes átépítést jelentene. Az ehhez készített látványtervek nagyon impozánsak. Ennek a koncepciónak az a lényege hogy a világörökség részének számító híd arculata megmaradjon, miközben több tér lenne a hídon a gyalogosok, biciklisták és autósok számára.

Réder Kristóf

Fejezetek egy bagoly naplójából

Az alábbi részleteket a szerző (Brúnó Professzor úr, Kosciuszko Tádé utca 3. szám alatti lakos - lsd. kép) engedélyével közöljük.

2020. szeptember 25. péntek

Ma igazán izgalmas és emlékezetes napom volt.

Reggeltől kezdve szép, ünneplőbe öltözött gyerekek és felnőttek léptek be mellettem a kapun, az ismerős piciktől a nagy nyolcadikosokig, kedves tanárok és néhány gimnazista is. Elcsíptem, ahogy valaki odasúgta a másiknak: - Ma lesz a Kosci megáldása! Így már érthetővé vált a levegőben is tapintható izgalom. Egyre-másra érkeztek meghívott vendégek: Mohos Gábor esztergom-budapesti segédpüspök, Soltész Miklós államtitkár úr, V. Naszályi Márta polgármester

asszony, Gyetván Gábor atya, az EKIF igazgatója, Oláh Gábor, a tanügyi igazgató, József atya, a kedves új plébános, riporterek, fotósok, az ház felújítói, kísérők.

Mindenről tudok, ami itt történik. Barátaim a téglák, a vakolat, sokat beszélgetünk. Így aztán a nap programja is szép lassan kitisztult számomra. Először az udvaron gyülekeztek. Állítólag a gimnazistáink elegáns sorfalat álltak, mialatt püspök úr felszentelte azt a kedves kis harangot, amelynek olyan barátságos a kongása. Hallani is lehetett. Aztán körbejárták, megcsodálták az egész épületet, betértek az osztálytermekbe, beszélgettek a diákokkal, tanárokkal, és mindent szépen megáldottak, felszenteltek. Csak úgy dagadt a mellem a büszkeségtől, ahogy hallottam, milyen elragadtatással dicsérték a szépséges új birodalmunkat. Ahogy felém közeledtek, még egy díszes szalagot is átvágtak, majd már igazán közel hozzám Várhegyi István kanonok úr emléktábláját is felavatták, hallhattam Tibély András méltó és humoros beszédét. Ezt követően elmentek mellettem – később megtudtam, hogy a templomba, ahol ünnepi szentmisén vett részt az iskola közössége. Már azt hittem, vége, de szerencsére még visszajöttek, és a gyönyörű ebédlőben egy csodás állófogadásban is részesültek. Elégedettnek tűntek a távozók.

Sokéves iskolai tapasztalatom mondatja velem: érdemes volt. Érdemes volt felújítani, rendbe szedni ezt a házat. Onnan tudom, hogy belülről nyugalom árad. Leginkább mosolygós, kedves arcokkal találkozom, a diákok és a tanárok is szeretik ezt a helyet. Rendezett, szép, új, tiszta, növényekkel és képekkel diszkréten dekorált. Most, hogy megáldották, felszentelték, még erősebben érezhető a Lélek működése is.

És engem is szeretnek. Nap mint nap megsimogatnak.

Ez jó nap volt.

2020. december 3., csütörtök

Jaj, most azért minden olyan más! November 11-e óta nagyon megváltoztak a dolgok! Mondtam magamnak még szeptemberben, hogy nahát, micsoda új szokások: mindenki arcát maszk fedi, ahogy elmennek mellettem, itt az előtérben fertőtlenítővel kenik a kezeiket, mindenkinek megméri a lázát, és bizony, a szülők sem nagyon lépnek be a kapun. (Ennek azért előnye is van, így többet látnak engem. Persze csak olyankor, amikor nem jóízű beszélgetésben vannak egymással.)

Na de aztán mi történt! Attól a novemberi szerdától kezdve egyszer csak már nem robogtak el mellettem a nagy gimnazisták. Otthonról tanulnak, azt mondják. Sok tanár meg otthonról tanítja őket. Gondoltam, sebaj, azért az általános iskolások itt maradtak, őket is nagyon, de nagyon szeretem! Alig telt el pár nap, ők is megféleződtek. Azóta megtudtam, hogy azért, mert Igazgató úr úgy döntött, kettészedi őket. Az alsósok maradtak itt velem – még szerencse, hogy legalább ők –, a felsősök pedig átköltöztek a gimnázium épületébe. Hogy ezzel is kevesebben, kevesebbet találkozzanak. Sokáig nem értettem, miért nem akarnak egymással találkozni, de aztán kiderült, hogy mindennek ez a járvány az oka. Vigyáznak. Egymásra és magukra. Híreket kapok a gimnázium épületéből is, tudom, hogy vannak olyan tanárok, akik bejárnak, csak a felsőben tanítanak, olyanok is, akik hol otthonról, hol az iskolából tartják az online óráikat számítógépen a gimnazistáknak, előtte vagy utána pedig bemennek valamelyik felsős osztályba órát tartani. Állítólag ezt nevezik hibrid oktatásnak. Na, én bizony nem irigylem őket! Fárasztó lehet. Látom is némelyik kedves arcon az elgyötörtséget.

A múltkorjában meg két egymás utáni héten is jöttek egészen furcsa, beöltözött alakok, akik azt mondták, tesztelik a tanárokat és munkatársakat. Láttam, hogy ezek a szkafanderes emberek bevonultak valami kis helyiségbe, és a kicsit (esetleg nagyon) izguló tanárok egyesével mentek be hozzájuk. Állítólag pálcikával benyúltak az orrukba. Nem lehetett kellemes, ahogy elképzelttem. De szerencsére mindkét alkalommal mindenki egészségesnek bizonyult; még meg is dicsérték őket, hogy biztosan azért, mert betartják a szabályokat.

Azért olykor-olykor hallom, hogy egy-egy osztály, egy-egy tanár karanténba kényszerül, de mindent olyan lelkiismeretesen csinálnak! És azt is tudom, hogy az idősebb vagy beteg vagy veszélyeztetett tanárok otthonról taníthatnak, ez biztosan nagy megnyugvás számukra.

Nem könnyű ez így. Látom, hogy mennyi minden elmarad. Nem volt 24 órás szentségimádás, bár azért legalább egy rövidebbre sor került. Nem lesz adventi vásár, adventi koncert, angolos karácsonyváró délután; a gimnáziumban nem tartanak nyílt napokat, stb. A szokásos, szeretett, hagyományos programok nem valósulhatnak meg. De ismerem a gellértes tanárokat. Tudom, hogy igyekeznek mindent megtenni így is, hogy a lehető legkedvesebben, legnagyobb szeretettel forduljanak a diákjaik felé. És talán most ez a legfontosabb. Kibírni együtt.

Egy biztos. Én nagyon igyekszem kedvesen mosolyogni, jókedvre deríteni mindenkit minden egyes nap. Jaj, de várom már, hogy minden visszatérjen a régi kerékvágásba!

Kibírjuk együtt.

Horváthné Káldi Anna

Részletek Tibély Andrásnak, a Szent Gellért Alapítvány elnökének emléktábla-avató beszédéből

...Iskolaalapító plébánosunk, Várhegyi István protonotárius örkanonok sincs már velünk évtizedek óta, de néhány ittlelvővel együtt mi még ismerhettük. Én magam főministránként együtt is dolgozhattam vele. Az élete főművének tartott iskolába pedig gyerekeim 1996. és 2006. között összesen 46 és fél évet jártak, igaz négyen voltak rá. (...)

Várhegyi atya 1982 hűvös telén érkezett meg hozzánk, s egyetlen pillanatnyi kétséget sem hagyott afelől, hogy legott nem csak minden másképpen, de pontosan úgy lesz, ahogy ő elképzelte. „A Jóisten minden cselekedetünket számon tartja, és mindenkinek személyre szabott feladatot szán itt a földön” – mondogatta gyakran.

Nem sokkal ... az első újra szabad választások után az esztergomi érsekség felkérte a krisztinai plébánost, hogy vegye számba, mely épületek lehetnek érintettek a küszöbön álló kártérítés során. S mikor a kártérítési törvény hatályba lépett: Várhegyi István kanonok plébános pénz helyett az iskolaépület visszaigénylése mellett döntött. Így 1992 tavaszán sziszifuszi, küzdelmes munka kezdődhetett az épület tényleges visszaszerzéséért, és az új iskola megalapításáért. Ma azt mondanánk igazi „one man show” volt, ugyanis hiába szerepel a fellelhető dokumentumok majd’ mindegyikén a „szervezőbizottság” kitétel, a plébános atya mindent személyesen, egyedül intézett és az érseki általános helynöktől nyert írásbeli felhatalmazás alapján minden dologban ő döntött. (...)

Szent Pál egykor azt írta, hogy semmi másról nem akar hallani, mint a megfeszített Krisztusról... István atya pedig akkoriban csakis az iskoláról.

S bár feddésben nem fukarkodott (...) de elismerő és dicsérő szavaira is bizton számíthattak az arra érdemesek.

A húsvéti körmenetet lezáró, sokak által sokszor idézett szavai szerint: „Maradandó nagy élmény volt mindannyiunk számára énekeseink szép szereplése. Éreztük azt, hogy mindannyian tehetségük legjavát adták Isten dicséretére. Dicséret illeti a kicsi és nagy ministránsok fegyelmezett oltárszolgálatát. Jól tudjuk, hogy ebben nagy szerepe van a jó édesanyáknak és a jó nagymamáknak, akik oly nagy szeretettel hozzák őket az énekpróbákra és a ministráns foglalkozásokra. Legyen jutalmuk a Jóisten bőséges áldása gyermekeikben!”

Jókívánása a mi gyermekeinkben: a gellértes diákokban is beteljesült.

A Szent Gellért Katolikus Általános Iskola 1993 szeptemberében kezdte meg működését, üstöllést igazolva néhány népi bölcsesség igazságtartalmát. (...) viszont tévesnek bizonyult az „aki tudja csinálja, aki nem, az tanítja” állítása. Ez mára ugyanis könnyedén cáfolható a jelentkezők száma, az iskolai versenyek, a felvételi eredmények és egyéb objektíven mérhető dolgok alapján.

A Gellért – mára bátran kimondhatjuk: kiváló iskola lett. Stabil, kiszámítható, gyarapodó. Káros fluktuációtól mentes. Az induló tanári kar ifjú, friss diplomás, első munkahelyes magyartanára például ugyanígy itt tanít még, mint a felmenő rendszerű gimnáziumot bevezető és végig-menedzselő, másfél évtizedes, itt töltött pedagógusi és szervezőmunkájáért Virág Benedek-díjjal elismert és szeretett fizikatanár. A jelenlegi és az előző igazgató. (...)

Jósolni persze mindig pokolian nehéz... különösen a jövőre vonatkozóan. – mondta egykor Niels Bohr Nobel-díjas dán fizikus. Ahhoz azonban remélem, nem kell nagy bátorság, hogy a Szent Gellért Katolikus Általános iskola és gimnázium eddigi működése és jelenlegi munkatársai alapján fényes jövőt vizionáljunk.

Köszönet illeti ezért az egykori páratlan munkabírási alapítót; a jelenlegi bőkezű-, és megértő fenntartót, s mindazok áldozatos munkáját, akik a múlt hibáit ismerve és erejüket elismerve folyamatosan és elkötelezetten dolgoznak azon, hogy gyermekeinknek-unokáinknak még jobb legyen.

Az Úr áldja meg ne csak e falakat, de a most közöttük levőket és a hétköznapiakon itt dolgozókat is! Úgy legyen!

(2020. szeptember 25.)

Zelliger Erzsébet – lovagkeresztől hashtagig

Fehér zománcozású, 4,2 centis kereszt – közepén egy kör foglalatú magyar címerrel; így néz ki a Magyar Érdemrend lovagkeresztje. Mint a rangos állami kitüntetést létrehozó 2011-es törvény szövege megjegyzi, kiváltság az adományozással nem jár, így plébániánk tagjának, Zelliger Erzsébetnek sem jár miatta frissebb csirkemell a boltban, az elismerés azonban igen. Videotelefonos beszélgetésünkben megmutatta, mi van a lovagkereszt „hátlapján”, és egy kicsit azt is, merre néz.

– Íméiben kaptam értesítést a kitüntetésről, és egy kérdést, hogy elfogadom, átveszem-e – idézte fel az október elején történeteket az ELTE Magyar Nyelvtudományi Intézetének nyugalmazott egyetemi docense, egyből rögzítve is, hogy bizony az ímél szót ma már így helyes írni.

A magyar nyelv történetének, illetve a határon túl élő magyar közösségek dialektusának, kultúrájának kutatása, megismertetése és népszerűsítése területén elért eredményei, valamint a Táborkereszt ügyvezető elnökeként több évtizedes cserkészvezetői munkája elismerése, ez áll még az oklevélen.– Kísérőm a lányom, Csöre (korábbi krisztinás ministráns- és őrsvezető – a szerk.) volt, a Pesti Vigadóban történt az esemény.

Sokszínű tevékenysége egyrészt oktatói, kutatói, másrészt közösségi volt.

– De hát az ember „egy”, a határon túli magyarokkal való foglalkozás márpedig a szakmai és a cserkésztevékenységben is benne van.

1969-ben végzett az ELTE-n, de nyelvtörténeti és dialektológiai kutatást már korábban a tudományos diákkörben is végzett. Később egyetemistáknak nyelvjárásgyűjtő utakat már maga is vezetett, itthon és a határon túl egyaránt, Szlavóniától Kárpátaljáig, Erdélytől a tiltott nyugatig.

– 1974-ben voltunk először, nem kis izgalmak árán gyűjteni Ausztriában. Akkor a gyűjtés egy része arról szólt, hogy mindenki mindig megvan-e...

Doktori dolgozatát egy vajdasági falu, Kupuszina (Bácskertes) igeragozási rendszeréből írta.

– A török után a Felvidékről áttelepült község kibocsátó közösségének a nyelvjárásával való összehasonlító elemzését végeztem volna el, de a csehszlovákiai út nehezen valósult meg a kutatásra alkalmatlan és a tervezettnél rövidebb időben. Ez így a tudomány számára pótolhatatlan veszteség.

Kedves története viszont, hogy a Dunától nyugatra „irigylik” az alföldieket, akiknél az eper – a dunántúliak számára szederi – is fán terem; Lendva környékén viszont sem így, sem úgy nem ismerik a fát.

A nyelvföldrajzi különbségeknél is érdekesebbnek tűnik viszont, amit a nemek nyelvhasználatában különbségként egy-egy kutatása feltárt.

– Erdélyben a krumpli pityóka, a sárgarépa murok. De hogyan használja ezeket egy házaspár idegenben, Ausztriában? Amikor házon kívül nem erdélyi magyarokkal beszélnek, a nők azok, akik könnyebben alkalmazkodva krumplit, répát mondanak, a férfiak megmaradnak a pityókánál és a muroknál. A férfiak ilyen szempontból tehát konzervatívabbak.

Ausztriában egy olyan, vajdasági magyar vendégmunkás házaspárral beszélt, ahol a férj Bácskából, a feleség Lendva vidékéről származott, a gyerekek pedig egyes kifejezéseikben az anyjuk, másokban az apjuk nyelvjárását követték.

Ez viszont már bőségesen a szociolingvisztika tengere, amelyen másfél évtizedet hajózhatott.

Kérdés, hogy egyáltalán megmarad-e a magyar idegen nyelvi környezetben. Zelliger Erzsébet beszélt olyan magyarral, aki német területen gyógyszerészként dolgozva már németül számol, de otthon, a mindennapi használatban magyarul.

– Alapvető tendencia a magyar nyelvhasználat gyengülése. Amerikában és Ausztriában ha megkérdezi az ember, milyen nyelven beszél egy magyar család, akkor azt mondják, hogy természetesen magyarul, de a valóságban gyakran keverik a két nyelvet, vagy néhány mondat után már átváltanak angolra, németre. A testvérek egymás között pedig már nem magyarul beszélnek.

A cserkészletnek viszont hatalmas szerepe van a nyelv megőrzésében: a magyar alapítású cserkészlet alapvetően megköveteli a magyar nyelvhasználatot, de legalábbis azt, hogy magyar nyelven énekeljenek, „táncoljanak”. Zelliger Erzsébet szerint ez Felső-Ausztriában még egész jól működik.

És ha már itt tartunk: a cserkészletet – vagy valami affélét – nem a Krisztinavárosban, hanem másodéves egyetemistaként Ausztriában ismerte meg.

– A bátyámat látogattam, éppen akkor szerveztek nyári tábort '56-os magyarok gyerekei számára. Ott voltam én „tante”. Magyarul kellett tanítani, gyakorolni a nyelvet a magyarul beszélőkkel. Volt tábortűz, reggeli-esti ima, zászlófelvonás, játékok. Valamiféle elképzelésem tehát volt a cserkészetről, amikor az minálunk újrakezdődött.

Aztán mégsem lett „nemzetközi cserkész nyelvfenntartó” Zelliger Erzsébetből, a hitélet felé vette az irányt, és az évek során a Táborkereszt katolikus cserkészközösség vezetője lett.

– Nem én találtam meg a Táborkeresztet, hanem a Táborkereszt engem, még azokban az időkben, amikor Roszmusz András volt „minden mindenhol”, és amikor ember kellett valahová, akkor rögtön látókörben volt a 148-as cserkészcsapat. De ebből a csapat mások szemében nem mindig jött ki jól... Nálunk a cserkészotthonban keddenként ülésezett a Táborkereszt, amire lejártam. Arató Laci bá ötlete volt, hogy velem fiatalítja meg a mozgalmat – idézte fel Zelliger Erzsébet, hogyan lett 2006-ban ügyvezető elnök. A Táborkereszt hivatása az Ichthusz lelkiségi közösség „testvéreként” az volna, hogy a cserkészlet sose távolodjon el a hittől.

No de vissza a nyelvhez: a tudomány emberei gyakran szemben találják magukat a kérdéssel, hogy zülleszt-e a nyelvet a tömegkommunikáció térnyerése, vagy éppen gazdagítja, netán csak átalakítja.

– Azt szoktuk mondani, maga a nyelv nem romlik, legfeljebb a nyelvhasználat, - használó. A magyar nyelvben számos idegen szó jelenik meg, aminek felelőse az emberben lévő jó adag lustaság. Nem sikerült elfogadtatni az ímél helyett magyar szót, és ilyen sorsra juthat a hashtag vagy a podcast is, de a jópofa kukac az ímélcímbe győzött. Annak idején a kalapácsra volt saját szavunk, a verő, aztán mégis a hosszabb, idegen eredetű kifejezés lépett a helyébe.

Bucsy-Sólyomváry Levente

Cserkészlet offline és online

Ahogy az egész életünk, úgy a 2019/2020-as cserkészév második és a 2020/2021-es cserkészév első feléve sem a megszokott medrében folyt, illetve folyik. A személyes találkozásokra, közös feladatokra és élményekre épülő cserkészmunkát nagyban akadályozza az, hogy nem tudunk találkozni. Mégis még ebben az időben is bőven van miért hálát adnunk, ezért arra kértük a vezetőinket, hogy írják meg, miért adnak hálát ebben a furcsa félévben:

„Nagyon örülök, hogy az évet még személyesen tudtuk indítani. Mivel várható volt az újabb szigorítás, még inkább értékelni tudtam az örsömmel töltött pillanatokat. Bár online nem olyan jó együtt, mint személyesen, de megtanított arra, hogy a következő találkozásunkat igazán értékelni tudjam! Hálás vagyok, hogy online sem állt meg az élet, és mindenki a legjobb tudása szerint igyekszik fenntartani a közösséget!”

„Nekem sem (volt?) könnyű a járványos időszak. Amikéért azonban hálát adhatok, hogy jobban megismertem magamat, sokat tanulhattam önmagamról; az online lehetőségeknek hála sikerült valamennyire a kapcsolataimat is ápolni; olyan helyekre juthattam el, olyan eseményekbe kapcsolódhattam be, ahova személyesen aligha lett volna lehetőségem; és végül a több itthon töltött idő miatt több ház körüli apró-cseprőt sikerült elintéznem, mint a korábbi életvitem idején.”

„Hálás vagyok az önálló és a gyerekekért kitartóan dolgozó örsvezetőkért. Jó volt az online rendszerben arra gondolni, mikor valami épp nehezen jött össze, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki mégis azon próbálkozik, hogy közösséget tartson fenn a gyerekeinek. Hogy nem vagyok egyedül.”

„Hálás vagyok azért, hogy a karantén alatt is egymás társai lehettünk. Köszönöm, hogy a sok nehézség ellenére is, tudtunk örömet és békességet csempészni egymás szívébe.”

„Hálát adok azért, hogy megtapasztalhattam, hogy a korlátozások ideje alatt sem lankadt a gyerekek lelkesedése. Öröm volt látni, hogy még online is a hetük csúcspontja az őrsgyűlés és mindig izgatottan várják, hogy láthassák egymást és játszhassanak egymással, még ha csak interneten keresztül is.”

„Mindenekelőtt, hálát adok a Jóistennek, hogy József atya személyében új plébánosunk van, így nem maradt pásztor nélkül plébániánk és cserkészcsapatunk sem. Hálás vagyok, hogy nyáron tudtunk táborozni. Nagyszerű, hogy november közepéig lehetett személyesen is találkozni, és ezalatt ki tudtuk osztani az emlékkönyveket a Veni Sanctén, valamint, hogy volt toborzótűz és elindult a két új őrünk, a Kacagójancsi és a Bengáli tigris őrök. Örülök, hogy a Mikulás, ha digitálisan is, de eljutott az őrökhöz.”

Kérjük a krisztinavárosi testvéreket, hogy velünk együtt adjanak hálát azért, hogy a nehézségek ellenére is összetart és működik a közösségünk, ahogyan mi is csatlakozunk a nehéz helyzetben lévőkért és a közösség megmaradásáért mondott imáinkhoz!

*Írta: Horváth Domonkos és Boronkai-Horváth Zsófia
A hálaadásokat küldték: Inges Dorottya, Muhi Zsuzsanna, Tibély Orsolya, Goda Márton Áron,
Horváth Ágoston és Horváth Domonkos*

Amikor már/még tudtunk találkozni: a 148. Nagyboldogasszony cserkészcsapat 31. nyári tábora a Balaton-felvidéken

Húszéves a Farkas Edith Szeretetotthon

A szeretetotthon fenntartója a Szociális Missziótársulat, melynek alapítónője Farkas Edith (1877–1942) volt. Farkas Edith a budai várban született a Dísz tér 10. alatti Stoffer házban. „A bástya felé nyíló 1. emeleti ablakok voltak az én lakásoméi, melyek egyikéből egyenesen leláttam a Krisztina téri templom oltár-mécsesére. Nem gondoltam volna, hogy az akkortájt ott végzett esti imáimat abba a templomba intézem, amely mellett később a Szociális Missziótársulat székháza lesz.” (Önéletrajz, kézirat, 1925)

Tanárnőként rövid ideig a Koronaőr utcai polgári leányiskolában tanított. Ezután gróf Pálffy Pálné meghívására belépett az Országos Katolikus Nővédő Egyesületbe, amelynek keretében több leánykört alapított a rászoruló munkáslányok számára. Az elsőt 1902-ben az Úri utcai óvodában.

1908-ban megalapította a Szociális Missziótársulatot, amely széleskörű, átfogó tevékenységet végzett a fogházmiszió, a gyermekvédelem, a népgondozás, a szociális iskolázás terén, valamint a nőmozgalmak irányításában. A Missziótársulat tagjai a Krisztinavárosi Egyházközségben 1922-től munkálkodtak lelkigyakorlatok tartásával, gyermekünnepségek szervezésével, missziós gyermekcsoportok alakításával (foglalkozások, ünnepi vendéglátások). Cselédlányoknak vasárnapi összejöveteleket szerveztek a központi székházban.

A Missziótársulat nővéreinek egyik legodaadóbb munkálkodása a második világháború idejére esett, amikor életük veszélyeztetése mellett álltak helyt a rászorulóknak megsegítésében ott, ahol a leghosszabb és legveszélyesebb volt az ostrom. „A Jóisten megőrizte a rendház nővéreit és vendégeit, pedig ez a városrész szenvedte a leghevesebb és leghosszabb támadásokat ötven napon át.” Az éppen anyaházunkban tartózkodó, mintegy 50–60 nővéren kívül a légmentesített helynek kialakított helyiségeinkben 1945 februárjára az egyházi személyeken kívül 178 főre emelkedett a menedéket keresők létszáma. (vö. *Ostromnapló, Kairosz–Szociális Missziótársulat*, 2014).

Farkas Edith halálakor 14 missziós házban – amelyet nővérek irányítottak – és 358 csoportban – amelyet helyi kültagok és önkéntesek vezettek – végezték evangéliumi munkájukat: enni adtak az éhezőknek, inni adtak a szomjúhozónak, felruházták a mezíteleneket, meglátogatták a fogságban sínylődőket és sokakat megtanítottak arra, hogyan kell gyümölcsözően testi-lelki irgalmat gyakorolni.

A rendszerváltozás után, amikor a nővérek visszaköltözhetek a Krisztina körút 61. alá – amelyet az I. kerületi Önkormányzat 1999-ben átadott nekünk –, a felmerülő nagy igény miatt idősek részére megnyitottuk a Farkas Edith Szeretetotthont. (A Szociális Missziótársulat nővérei fenntartói még Budapesten a Názáret Leányai Kollégiumnak, a szikszói Bethánia Napközi otthonos óvodának, a szikszói Bethánia Szeretetotthonnak. A keszthelyi Farkas Edith Szakiskolát időközben átadtuk a Premontrei Rendnek.)

1999-ben építettük az új szobákat, és építettük a szerzetesi és lakóközösséget. Alig történtek meg az első bontási és falazási munkák, máris jelentkeztek a majdani lakók. Szinte minden áldozatra készen. Még pallókon kellett járni, még mi, nővérek végeztük a villany- és gázóra-leolvasásokat, intéztük ezek befizetését az egyes hivataloknál – már jöttek a felajánlások: „Ha nem lesz együtt a pénz, teljes bizalommal befizetjük az első részleteket, csak jöhessünk minél hamarabb!”

És megkezdődtek a beköltözések, még nem a későbbi szabályok szerint, de jöttek, jöttek a lakók. Mindjárt akadt pap is, még hozzá pálos szerzetes, és Isten kegyelméből azóta is mindig van pap lakótárs, aki naponta bemutatja a szentmisét. Alighogy kezdetleges módon, de

átalakíthattuk a hosszú éveken át házasságkötő teremként működő helyiséget, már jött is Várhegyi István kanonok úr a krisztinavárosi egyházközségből, és kápolnává szentelte. (Várhegyi plébános úr utódként – szentmisék bemutatásával, gyóntatással, áldoztatással, lelki beszélgetésekkel, életünk örömeinek és nehézségeinek megosztási lehetőségével az itt lakó papokon kívül – Vigassy Mihály atya és a plébánia lelkészei segítették folyamatosan a szeretetotthont. Cserébe mi is igyekszünk bekapcsolódni bizonyos egyházközségi feladatkörökbe.)

Érkeztek sorra a dolgozók is, vezetők és beosztottak, szinte se szeri, se száma azoknak, akik az elmúlt húsz évben itt építették, szépítették, felügyelték, intézték az egyre növekvő létszámban hozzánk érkezők testi és lelki ügyeit, kísérték őket a Jóisten felé vezető útjukon.

Az elmúlt húsz év alatt épült, szépült, bővült ez az intézmény. A 40 fő befogadására alkalmas „régie épülethez” csatlakoztathattuk a 60 lakótárs részére épített új szárnyat. Isten valami csoda folytán mindig megadta az ehhez szükséges anyagi és szellemi segítséget. Honnan, miből, mitől van ez? Hisszük, hogy a sok lakó- és munkatárs ide hozott értékeiből és a buzgó imákból.

Vannak és voltak itt is hibák. Mert ez az egész közösség még itt él a földön, még nem a mennyei szentek serege. Esendő emberekként alkotjuk egyházunkat. Azonban a kormányrúdnál – az egész világ hajójában – Jézus áll, és hisszük, hogy egyéni életünk bárkájában is Ő pihen. Néha vihar zúg körülöttünk, a félelmek vihara. Most éppen a Covid-19 vészhelyzete és annak karantén hozadéka az a nagy kihívás, mellyel sokszor erőink határaihoz érve vesszük fel a napi küzdelmet. De Jézus most és nekünk is azt mondja, mint az apostoloknak, akik a viharban és félelmükben felkeltették: „Miért féltetek, kicsinyhitűek? Ne féljete! Én veletek vagyok a világ végezetéig!”

Most, amikor hálát adunk Istennek, egymásnak, elhunyt testvéreinknek és valamennyi segítőnknek az eltelt húsz évért, egy biztató hitvallást vigyünk magunkkal: Minket Isten szeretete gyűjtött itt egybe. Ha ezt hisszük, nem félhetünk a jövőtől, csak azt valósíthatjuk meg, amit Prohászka Ottokár püspök atyánk kért tőlünk: „Bízzatok, örüljete, legyetek világító emberek!”

Beöthy Cecília SM

Gólyahírek

Morandini Viktor cserkész barátunknak és Károlyi Hangának első lányuk született, Mila március 20-án látta meg a szép napvilágot.

Ministráns barátunknak, Zárdai Zolinak és Nagy Andrea Natáliának megérkezett várva várt gyermekük, Lujza Olga, április 23-án.

Cserkész barátunknak, Szörnyű Marcellának és Pásztor Andrásnak megszületett második kislányuk, Pásztor Borsika, május 21-én – Angelika nagytesó lett...

Gertheisz Matyinak és Zsófinak megszületett első kislányuk, Dorottya, május 30-án; itt, a Krisztinavárosban augusztusban a keresztségben Isten gyermeke lett.

Kocsis Csabának, scolavezetőnknek, és Izing Szilvinek 3. gyermeke született, Csaba Ágoston, október 14-én, Panka, Ágika és a család nagy öröme.

Varga-Bérczi Orsi és Varga Simon esküvőjük után bő esztendőre apróságnak örvendhetnek – október 29-én megérkezett első gyermekük, Varga Sarolta.

Dám Gabi és Tamaskovics Gergely második gyermeke, Zorka november 23-án jött a világra, ahol bátyja, Áron is várta már.

Nyíri-Szabó Eszter

Amit tudhatunk és amit nem

Nehéz időket élünk. Még mindig. Pedig tavasszal azt hittük: „rosszabb már nem jöhet”. Nem csak hűséges miséző papunkat: Török atyát veszítettük el, de plébánosunkat is. Jelzésszerűen az ő halála napján volt az utolsó nyilvános szentmise a járvány előtt. Mert jött a járvány és minden megváltozott. Bezárkóztunk otthonainkba és újfajta mindennapokra rendezkedtünk be. Szerencsére a hosszú-hosszú hónapokról kiderült, hogy azok is elmúlnak egyszer. Aztán úgy tűnt: a nehezen túl vagyunk és a járvány múltóban.

Nyár volt és meleg. Kaptunk új plébánost is. A kiürült templomok újra... ha nem is teltek meg, de már nem kongtak üresen. Pár röpké hétig azt hittük, mégis csak nagy szerencsénk van, és minden visszatérhet a „rendes” kerékvágásba.

Elkezdhattunk megint tervezni. Beszélhettünk lelki programokról, felújításokról, rúti anyagiakról. Hiszen már tavasszal tudhattuk: a szentmisék elmaradásával a perselybevételek – ahogy mondani szokták: „jelentősen visszaesnek” majd. Ennél picit pontosabban fogalmazva: a nullára redukálódtak.

Kiemelt köszönet illeti azon testvéreinket, akik átérezve a helyzetet: banki utalásokkal segítettek a plébánia és az egyházközség túlélését. Hisz a számlák vírusállóknak bizonyultak és csak jöttek-jöttek. Akkor még nem tudhattuk, hogy majd kevesebben küldenek többet. Így a „hiány” eleinte nem tűnt katasztrofálisnak. Most sem az, de azért van már gond. A nagyobbacska utalások csökkentek, s hiába van immáron minden szentmisén lehetőség egyidejűleg csillapítani adakozási vágyunkat és helyrefofozni a templomi költségvetést: nem csak összességében, de továbbra is (hétről hétre) elmaradásban vagyunk a tavalyi és az előző évekhez képest. Ezt is tudhatjuk.

Azt nem tudhatjuk, mit hoz a jövő. Pedig a templomot és a plébániát nekünk magunknak, nekünk: híveknek kell „el-”, illetve „fenn” tartanunk. Az is tudható, de bizonyosan sokan nem tudják, vagy nem gondolnak rá, hogy nemcsak a víz-, gáz, villany-, fűtés-, telefon-, kuka- és virágszámlákat, de a munkatársak és kiegészítők, sőt a plébános fizetését (és persze a közterheket is) a persely- és adománypénzekből kell fedeznünk. „Központi” támogatást nem kapunk – bár néha kérhetünk egy-egy nagyobb beruházásnál, mint amilyen a templomtető felújítása is volt.

Török József atya szokta volt mondogatni, hogy „amelyik falu nem tud papot adni az Egyháznak, az nem is érdemli meg, hogy misézőhelye legyen”. Ezt fordíthatjuk úgy is, hogy ha nem tudunk egy (ekkora) plébániát és templomot eltartani, akkor nem is érdemeljük meg, hogy legyen. Pedig Egyházunk, vagy prózaiban fogalmazva: főpásztorunk hosszú távon számít plébániánk életére, evangelizációs és hitéleti munkájára. Ezért kaptunk fiatal, de már tapasztalt, agilis plébánost: a legfiatalabbat a legutóbbi dispoziációs cunami során.

Szeretettel biztatok tehát mindenkit a szentmisék után az anonimitást biztosító perselyek lelkes (jobb kézzel történő) igénybevételére, hiszen „Te úgy adj alamizsnát, hogy ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb. Így alamizsnád titokban marad, és Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz” (Mt 6,3–4).

A járvány ellen pedig védekezzünk, és tegyük, amit eddig is: szüntelenül imádkozzunk. Hazánkért, családjunkért, plébániánkért, testvéreinkért. Bizonyosan nem tesszük hiába. Részben, mert bőven ránk fér, részben, mert minden elimádkozott szó felkerül a mennyország falára, ráadásul belülről. Ebben bízunk, sőt biztosan tudja:

Tibély András

Kiadó: Budapest-Krisztinavárosi Havas Boldogasszony Plébánia 1016 Budapest, Mészáros u. 1.

Tel.: +36/1/3564388, mobil: +36/20/3420697, www.krisztinatemplom.hu, www.facebook.com/havasboldogasszony

Szentmisék: H-Sze: 8.00; Cs-Szo: 18.30; vasárnap: 9.00, 11.00, 18.30

Irodai nyitvatartás: kedd-péntek 10–12 és 15–17; Karitás: szerda: 15-17

Számlaszám: CIB Bank 10700419-65647879-51100005

Felelős kiadó: Tampu-Ababei József plébános Főszerkesztő: Agonás Szonja

A következő lapszám 2021 húsvétkor jelenik meg.